

Briselē, 2020. gada 30. janvārī
(OR. en)

5554/20

**Starpiestāžu lieta:
2018/0169(COD)**

**ENV 40
SAN 24
CONSOM 9
AGRI 35
CODEC 51**

"I/A" PUNKTA PIEZĪME

Sūtītājs:	Padomes Ģenerālsekretariāts
Saņēmējs:	Pastāvīgo pārstāvju komiteja / Padome
Iepr. dok. Nr.:	15254/19
K-jas dok. Nr.:	9498/18 + ADD 1 - COM(2018) 337 final - Annex
Temats:	Priekšlikums – Eiropas Parlamenta un Padomes Regula par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām – politiska vienošanās

1. Komisija 2018. gada 28. maijā pieņēma tiesību akta priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām ¹ (tā dēvēto Regulu par ūdens atkalizmantošanu).
2. Priekšlikuma visaptverošais mērķis ir risināt ūdens trūkumu visā Eiropas Savienībā, izmantojot pārgūto ūdeni lauksaimnieciskajai apūdeņošanai. Ūdens atkalizmantošana tādējādi veicina aprites ekonomiku un pielāgošanos klimata pārmaiņām. Tajā pašā laikā priekšlikuma mērķis ir aizsargāt cilvēku un dzīvnieku veselību un vidi, nosakot minimālās prasības gan pārgūtā ūdens kvalitātei, gan atbilstības uzraudzībai apvienojumā ar riska pārvaldības galveno elementu saskaņošanu.

¹ Dok. 9498/18 + ADD 1–6.

3. Eiropas Parlaments 2019. gada 12. februārī pieņēma savu nostāju pirmajā lasījumā par Komisijas priekšlikumu ².
4. Padome 2019. gada 26. jūnija sanāsmē vienojās par vispārēju pieeju ³, tādējādi sniedzot prezidentvalstij pilnvarojumu risināt sarunas ar Eiropas Parlamentu.
5. Notika trīs dialogi – 2019. gada 10. oktobrī, 12. novembrī un 2. decembrī. Līdztekus dialogiem tika sarīkotas vairākas trīspusējas tehniskas sanāksmes.
6. Prezidentvalsts vairākkārt iesniedza regulas projektu Pastāvīgo pārstāvju komitejai.
7. Pastāvīgo pārstāvju komiteja 2019. gada 18. decembrī – pēc šā teksta analīzes nolūkā panākt vienošanos – apstiprināja dialogu rezultātā panākto galīgo kompromisu (14944/19 + COR1). Apstiprinātais teksts (ar mainītu noteikumu numerāciju) tika izplatīts tajā pašā dienā kā dokumenta 15254/19 +COR 1 pielikums.
8. Eiropas Parlamenta Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komiteja tekstu apstiprināja 2020. gada 21. janvārī. Pēc tam tajā pašā dienā Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejas priekšsēdētājs nosūtīja vēstuli Pastāvīgo pārstāvju komitejas priekšsēdētājam, kurā norādīja, ka pēc tam, kad tekstu būs pārbaudījuši juristi lingvisti, viņš ieteiks Vides, sabiedrības veselības un pārtikas nekaitīguma komitejai un plenārsēdei pieņemt Padomes nostāju bez grozījumiem.

² Dok. 6427/19.

³ Dok. 10278/19.

9. Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja 2018. gada 12. decembrī pieņēma atzinumu par priekšlikumu ⁴. Reģionu komiteja atzinumu pieņēma 2018. gada 6. decembrī ⁵.
10. Pamatojoties uz minēto, Pastāvīgo pārstāvju komiteja tiek aicināta ieteikt Padomei apstiprināt politisko vienošanos par Regulas par ūdens atkalizmantošanu tekstu, kas izklāstīts šīs piezīmes pielikumā.
-

⁴ OV C 110, 22.3.2019., 94. lpp.

⁵ OV C 86, 7.3.2019., 353. lpp.

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA

par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 192. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ¹,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ²,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru,

tā kā:

- (1) Savienības ūdens resursi tiek aizvien vairāk noslogoti, un tas noved pie ūdens trūkuma un kvalitātes pasliktināšanās. Pilsētu attīstības un lauksaimniecības dēļ situācija ar saldūdens pieejamību kļūst aizvien spiedīgāka, un problēmu saasina jo īpaši klimata pārmaiņas, neprognozējami laikapstākļi un sausums.

¹ OV C 110, 22.3.2019., 94. lpp.

² OV C 86, 7.3.2019., 353. lpp.

- (2) Savienības spējas reaģēt uz augošo ūdens resursu noslodzi varētu palielināt attīrītu notekūdeņu plašāka atkalizmantošana, kas ierobežotu ieguvī no ūdenstilpēm un pazemes ūdeņiem, mazinātu attīrītu notekūdeņu novadīšanas ūdenstilpēs ietekmi un veicinātu ūdens taupīšanu, vairākkārt izmantojot komunālos notekūdeņus, un vienlaikus nodrošinātu augstu vides aizsardzības līmeni. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/60/EK ³ minēts, ka ūdens atkalizmantošana – apvienojumā ar ūdeni lietderīgi izmantojošu tehnoloģiju izmantošanas veicināšanu rūpniecībā un ūdeni taupošu apūdeņošanas sistēmu izmantošanu – ir viens no papildpasākumiem, ko dalībvalstis var izvēlēties īstenot, lai sasniegtu direktīvas mērķus, proti, panākt virszemes ūdeņu un pazemes ūdeņu labu kvalitatīvo un kvantitatīvo stāvokli. Padomes Direktīva 91/271/EEK ⁴ paredz, ka attīrītus notekūdeņus vajadzīgs atkalizmantot, kad vien tas iespējams.
- (3) Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam, Padomei, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai un Reģionu komitejai "Eiropas ūdens resursu aizsardzības konceptuālais plāns" ⁵ norādīts uz nepieciešamību izveidot instrumentu ūdens atkalizmantošanas standartu regulēšanai Savienības līmenī un novērst šķēršļus tam, ka tiek plaši izmantota šāda alternatīva ūdensapgādes iespēja, proti, tāda, kura var palīdzēt mazināt ūdens trūkumu un apgādes sistēmu ievainojamību.
- (4) Komisijas paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei "Meklējot risinājumu sausuma un ūdens trūkuma problēmai Eiropas Savienībā" ⁶ izklāstīts, kāda ir to pasākumu hierarhiskā kārtība, ko dalībvalstis varētu apsvērt, lai pārvarētu ūdens trūkumu un sausumu. Tajā minēts, ka reģionos, kuros ir ieviesti visi preventīvie pasākumi atbilstīgi ūdens hierarhijai, bet pieprasījums joprojām pārsniedz pieejamo apjomu, papildu ūdensapgādes infrastruktūru dažos gadījumos, turklāt ņemot vērā rentabilitātes aspektu, var uzskatīt par alternatīvu pieeju liela sausuma ietekmes mazināšanai.

³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.).

⁴ Padomes Direktīva 91/271/EEK (1991. gada 21. maijs) par komunālo notekūdeņu attīrīšanu (OV L 135, 30.5.1991., 40. lpp.).

⁵ COM(2012) 673.

⁶ COM(2007) 414.

- (5) Eiropas Parlaments 2008. gada 9. oktobra rezolūcijā par risinājumu meklēšanu sausuma un ūdens trūkuma problēmai Eiropas Savienībā ⁷ atgādina, ka ūdens resursu apsaimniekošanā priekšroka būtu dodama uz pieprasījumu orientētai pieejai, bet tomēr uzskata, ka Eiropas Savienībai ūdens resursu apsaimniekošanā būtu jāsteno holistiska pieeja, apvienojot pieprasījuma pārvaldības pasākumus, pasākumus, kuru mērķis ir optimizēt pašreizējos resursus ūdens ciklā, kā arī pasākumus jaunu resursu radīšanai, un ka šādā pieejā būtu jāintegrē vides, sociālie un ekonomiskie apsvērumi.
- (6) Aprites ekonomikas rīcības plānā ⁸ Komisija apņēmas veikt virkni pasākumu, ar ko veicinātu attīrītu notekūdeņu atkalizmantošanu, tostarp sagatavot leģislatīvā akta priekšlikumu par ūdens atkalizmantošanas minimālajām prasībām. Komisijai būtu jāatjaunina savs rīcības plāns un ūdens resursi jā saglabā kā prioritāra joma, kurā veikt intervenci.
- (7) Šā tiesību instrumenta par ūdens atkalizmantošanu mērķis ir veicināt ūdens atkalizmantošanas ieviešanu vienmēr, kad tas ir piemēroti un izmaksu ziņā efektīvi, tādā veidā radot veicinošu satvaru tām dalībvalstīm, kuras vēlas vai kurām ir vajadzīgs pielietot ūdens atkalizmantošanu. Ūdens atkalizmantošana ir daudzsološa iespēja daudzām dalībvalstīm, bet šobrīd tikai maza daļa no tām praksē īsteno ūdens atkalizmantošanu un ir pieņēmušas valstu tiesību aktus vai standartus šajā sakarā. Šim tiesību instrumentam vajadzētu būt pietiekami elastīgam, lai ļautu turpināt ūdens atkalizmantošanu un tajā pašā laikā citām dalībvalstīm nodrošinātu iespēju piemērot šos noteikumus, kad tās nolems šo praksi ieviest vēlākā posmā. Jebkuram šādam lēmumam praksē neīstenojot ūdens atkalizmantošanu vajadzētu būt pienācīgi pamatotam, balstoties uz kritērijiem, kuri noteikti šajā regulā, un tas būtu regulāri jāpārskata.
- (8) Uzskata, ka pienācīgi attīrītu notekūdeņu (piemēram, no komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtām) atkalizmantošana vidi ietekmē mazāk nekā citas alternatīvās ūdensapgādes metodes, piemēram, ūdens resursu pārdale vai ūdens atsāļošana. Tomēr šāda veida atkalizmantošanu, kas varētu mazināt ūdens izšķērdēšanu un ļautu ietaupīt ūdeni, Savienībā praktizē tikai ierobežotā apjomā. Tas, šķiet, ir daļēji skaidrojams ar notekūdeņu atkalizmantošanas sistēmas būtiskajām izmaksām, to, ka nav vienotu Savienības vides un veselības standartu attiecībā uz ūdens atkalizmantošanu, un – īpaši attiecībā uz lauksaimniecības produktiem – potenciāliem veselības un vides riskiem un potenciāliem šķēršļiem šādu ar pārgūtu ūdeni apūdeņotu produktu brīvai apritei.

⁷ 2008/2074 (INI).

⁸ COM(2015) 614.

- (9) Ūdens atkalizmantošana varētu veicināt barības vielu, ko satur attīrīti notekūdeņi, atgūšanu, un pārgūta ūdens izmantošana apūdeņošanai lauksaimniecībā vai mežsaimniecībā varētu būt veids, kā dabiskos biogeoķīmiskos ciklos atjaunot tādas barības vielas kā slāpeklis, fosfors un kālijs.
- (10) Nolūkā nodrošināt komunālo notekūdeņu resursu optimālu atkalizmantošanu galalietotāji būtu jāapmāca, lai tādējādi garantētu, ka tiek izmantota atbilstīga pārgūtā ūdens klase. Gadījumos, kad viena un tā paša kultūraugu veida paredzētais izmantojums nav zināms vai tam ir daudzi paredzētie izmantojumi, būtu jāizmanto augstākā klase, ja vien netiek piemērotas atbilstīgas barjeras, kas ļauj panākt vajadzīgo kvalitāti.
- (11) Nodrošināt veselības standartus attiecībā uz tādu lauksaimniecības produktu pārtikas higiēnu, kas apūdeņoti ar pārgūtu ūdeni, ir iespējams tikai tad, ja kvalitātes prasības, kas piemērojamas lauksaimnieciskā apūdeņošanā izmantojamam pārgūtam ūdenim, dalībvalstu starpā būtiski neatšķiras. Prasību saskaņošana arī veicinās iekšējā tirgus efektīvu darbību saistībā ar šādiem produktiem. Tāpēc ir lietderīgi ieviest minimālu saskaņotību, proti, noteikt ūdens kvalitātes un monitoringa minimālās prasības. Minētajās minimālajās prasībās būtu jāietver pārgūtajam ūdenim noteikti minimālie parametri un citas stingrākas vai papildu prasības, ko vajadzības gadījumā paredz kompetentās iestādes līdz ar jebkādiem attiecīgiem preventīviem pasākumiem. Parametru pamatā ir Komisijas Kopīgā pētniecības centra sagatavotais tehniskais ziņojums, un tie atspoguļo starptautiskos standartus ūdens atkalizmantošanas jomā.
- (12) Ūdens atkalizmantošana lauksaimnieciskajai apūdeņošanai var arī veicināt aprites ekonomiku, atgūstot barības vielas no pārgūtā ūdens un izmantojot tās uz kultūraugiem ar fertigācijas metodēm. Tādējādi ūdens atkalizmantošana varētu potenciāli samazināt vajadzību pēc papildu minerālmēsliem izmantošanas. Galalietotāji būtu jāinformē par pārgūtā ūdens barības vielu saturu.
- (13) Starp iemesliem zemai ūdens atkalizmantošanai Eiropā cita starpā ir apzināti šādi – lielās investīcijas, kas vajadzīgas, lai modernizētu komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtas, un fakts, ka trūkst finansiālu stimulu, kas motivētu ūdens atkalizmantošanas ieviešanu lauksaimniecībā. Šīs problēmas var risināt, sekmējot inovatīvas shēmas un ekonomiskus stimulus, kas motivētu pienācīgi ņemt vērā ūdens atkalizmantošanas izmaksas un sociālekonomiskos un vidiskos ieguvumus.

- (14) Ūdens atkalizmantošanas minimālo prasību ievērošanai būtu jāatbilst Savienības ūdens politikai un jāpalīdz sasniegt Apvienoto Nāciju Organizācijas Ilgtspējīgas attīstības programmā 2030. gadam izvirzītos ilgtspējīgas attīstības mērķus, jo īpaši 6. mērķi – nodrošināt ūdens un sanitārijas pieejamību un ilgtspējīgu apsaimniekošanu ikvienam, kā arī visā pasaulē ievērojami kāpināt ūdens reciklēšanu un ūdens drošu atkalizmantošanu, lai veicinātu Apvienoto Nāciju Organizācijas ilgtspējīgas attīstības mērķa Nr. 12 – kas attiecas uz ilgtspējīgu patēriņu un ražošanu – sasniegšanu. Bez tam ar šo regulu tiecas nodrošināt, ka tiek piemērots Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 37. pants par vides aizsardzību.
- (15) Dzeramā ūdens kvalitātes prasības ir noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā ES.../.... Dalībvalstīm būtu jāveic atbilstīgi pasākumi, lai nodrošinātu, ka darbības, kuras saistītas ar ūdens atkalizmantošanu, neizraisa dzeramā ūdens kvalitātes pasliktināšanos. Šā iemesla dēļ riska pārvaldības plānā īpaša uzmanība būtu jāpievērš to ūdenstilpju aizsardzībai, ko izmanto dzeramā ūdens ieguvei, un/vai attiecīgu aizsargjoslu aizsardzībai.
- (16) Dažos gadījumos pārgūšanas iekārtu operatori pirms pārgūtā ūdens piegādes nākamajiem ķēdes dalībniekiem, tādiem kā pārgūtā ūdens sadales operatori, pārgūtā ūdens uzglabāšanas operatori vai galalietotāji, pārgūto ūdeni joprojām transportē un uzglabā aiz pārgūšanas iekārtas izejas punkta. Ir jānosaka atbilstības punkts, lai precizētu, kur beidzas pārgūšanas iekārtu operatora atbildība un kur sākas nākamā ķēdes dalībnieka atbildība.

- (17) Riska pārvaldībai būtu jāietver gan proaktīva risku identificēšana un pārvaldība, gan tāda pārgūta ūdens sagatavošanas koncepcija, kura kvalitāte atbilst konkrētu izmantojumu vajadzībām. Riska novērtējums būtu jābalsta uz galvenajiem riska pārvaldības elementiem, un tajā būtu jānorāda jebkādas papildu ūdens kvalitātes prasības, kas nepieciešamas, lai nodrošinātu vides un cilvēku un dzīvnieku veselības pietiekamu aizsardzību. Šajā nolūkā ar ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plāniem būtu jānodrošina, ka pārgūtais ūdens tiek izmantots un apsaimniekots droši un ka nepastāv risks cilvēku un dzīvnieku veselībai un videi. Lai izstrādātu šos riska pārvaldības plānus, varētu izmantot pastāvošas starptautiskas pamatnostādnes jeb standartus, piemēram, ISO 20426:2018 pamatnostādnes veselības riska novērtēšanai un pārvaldībai attiecībā uz nedzēramā ūdens atkalizmantošanu, ISO 16075:2015 pamatnostādnes attīrītu notekūdeņu izmantošanai apūdeņošanas projektos vai PVO pamatnostādnes ⁹.
- (18) Sadarbība un mijiedarbība starp dažādajām ūdens pārgūšanas procesā iesaistītajām pusēm būtu jāizvirza par priekšnosacījumu ar pārgūšanu saistīto attīrīšanas procedūru noteikšanai saskaņā ar prasībām attiecībā uz konkrētiem izmantojumiem un lai varētu plānot pārgūtā ūdens piegādi atbilstoši galalietotāju pieprasījumam.
- (19) Lai efektīvi aizsargātu vidi un cilvēku un dzīvnieku veselību, pārgūšanas iekārtu operatoriem vajadzētu būt primāri atbildīgiem par pārgūtā ūdens kvalitāti atbilstības punktā. Lai izpildītu minimālās prasības un jebkādas kompetentās iestādes noteiktus papildu nosacījumus, pārgūšanas iekārtu operatoriem būtu jāveic pārgūtā ūdens kvalitātes monitorings saskaņā ar minimālajām prasībām un jebkādiem kompetento iestāžu noteiktiem papildu nosacījumiem. Tāpēc ir lietderīgi noteikt minimālās monitoringa prasības, proti, prasības par parastā (rutīnas) monitoringa biežumu un validācijas monitoringa grafiku un veikuma mērķrādītājiem. Dažas no parastā (rutīnas) monitoringa prasībām ir noteiktas saskaņā ar Direktīvu 91/271/EEK.

⁹ https://www.who.int/water_sanitation_health/publications/gsuweg2/en/.

- (20) Pārgūto ūdeni, uz kuru attiecas saskaņā ar šo regulu noteiktās prasības, iegūst no notekūdeņiem, kas savākti kanalizācijas sistēmās un kas attīrīti komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtās saskaņā ar Direktīvu 91/271/EEK un ko pēc tam attīra tālāk (vai nu komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtā vai pārgūšanas iekārtā), lai panāktu atbilstību šīs regulas I pielikumā izklāstītajiem parametriem. Saskaņā ar Direktīvas 91/271/EEK 3. panta 1. punktu, aglomerācijas, kuru cilvēka ekvivalents (c.e.) ir mazāks par 2000, nav pienākums aprīkot ar kanalizācijas sistēmu. Tomēr saskaņā ar Direktīvas 91/271/EEK 7. pantu kanalizācijas sistēmās nonākošie komunālie notekūdeņi no aglomerācijām, kuru c.e. ir mazāks par 2000, būtu atbilstīgi jāattīra, pirms šie notekūdeņi tiek izvadīti saldūdeņos un estuāros. Ņemot vērā minēto, uz notekūdeņiem no aglomerācijām, kuru c.e. ir mazāks par 2000, šīs regulas darbības joma attiektos vienīgi tad, kad tie nonāk kanalizācijas sistēmā un tiek attīrīti komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtā. Līdzīgā kārtā šī regula neattiecas uz bioloģiski noārdāmiem rūpnieciskiem notekūdeņiem no Direktīvas 91/271/EEK III pielikumā minētajām rūpniecības nozarēm, ja vien notekūdeņi no šīm rūpniecībām nenonāk kanalizācijas sistēmā un netiek attīrīti komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtā.
- (21) Attīrītu komunālo notekūdeņu atkalizmantošanu lauksaimnieciskajai apūdeņošanai virza tirgus darbības, pamatojoties uz lauksaimniecības nozares pieprasījumu un vajadzībām, jo īpaši dažās dalībvalstīs, kas saskaras ar ūdens resursu trūkumu. Pārgūšanas iekārtu operatoriem un galalietotājiem būtu jāsadarbojas, lai nodrošinātu, ka tā pārgūtā ūdens kvalitāte, kas sagatavots saskaņā ar šajā regulā noteiktajām minimālajām prasībām, apmierina galalietotāju vajadzības attiecībā uz kultūraugu kategorijām. Gadījumos, kad ūdens kvalitātes klases, ko sagatavo pārgūšanas iekārtu operatori, neatbilst kultūraugu kategorijai un jau pastāvošajai apūdeņošanas metodei apkalpotajā teritorijā (piemēram, kolektīvā piegādes sistēmā), ūdens kvalitātes prasības varētu izpildīt, vēlākā posmā izmantojot vairākus ūdens attīrīšanas paņēmienus – vienus pašus vai kombinācijā ar citiem paņēmieniem, kas nav pārgūtā ūdens attīrīšana, ievērojot daudzbarjeru pieeju.

- (22) Ir jānodrošina pārgūtā ūdens droša izmantošana, jo tas veicinās ūdens atkalizmantošanu Savienības līmenī un vairo sabiedrības uzticēšanos tai. Pārgūta ūdens sagatavošana un piegāde lauksaimnieciskajai apūdeņošanai tādējādi būtu atļaujama tikai ar nosacījumu, ka dalībvalstu kompetentās iestādes ir piešķirušas atļauju. Lai nodrošinātu saskaņotu pieeju Savienības līmenī, izsekojamību un pārredzamību, būtiskākie noteikumi attiecībā uz šādu atļauju būtu jānosaka Savienības līmenī. Tomēr atļauju piešķiršanas procedūras kārtība, piemēram, kompetentās iestādes un termiņi, sīkāk būtu jānosaka pašām dalībvalstīm. Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai atļauju piešķiršanā izmantot jau esošās procedūras, kas būtu jāpielāgo tā, lai tiktu ņemtas vērā ar šo regulu ieviestās prasības. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka, izraugoties pusi(-es), kas atbildīga(-as) par Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plāna izstrādi, un kompetento iestādi, kas atbildīga par atļaujas piešķiršanu pārgūtā ūdens sagatavošanai un piegādei, nav interešu konflikta.
- (23) Ja ir vajadzīgs pārgūta ūdens sadales operators un pārgūta ūdens uzglabāšanas operators, vajadzētu būt iespējamam paredzēt to, ka ikvienam šādam operatoram ir jāsaņem atļauja. Ja ir izpildītas visas atļaujas saņemšanai nepieciešamās prasības, dalībvalsts kompetentajai iestādei būtu jāizsniedz atļauja, kurai būtu jāietver visi nepieciešamie nosacījumi un pasākumi, kas noteikti riska pārvaldības plānā.

- (24) Šīs regulas noteikumi papildina prasības citos Savienības tiesību aktos, jo īpaši attiecībā uz iespējamajiem veselības un vidiskajiem riskiem. Lai nodrošinātu, ka iespējamie riski cilvēku un dzīvnieku veselībai un videi tiek risināti ar holistisku pieeju, pārgūšanas iekārtu operatoriem un kompetentajām iestādēm tādēļ būtu jāņem vērā prasības, kas noteiktas citos attiecīgos Savienības tiesību aktos, konkrēti, Padomes Direktīvās 86/278/EEK, 91/676/EEK ¹⁰ un 98/83/EK ¹¹, Direktīvās 91/271/EEK un 2000/60/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 178/2002 ¹², (EK) Nr. 852/2004 ¹³, (EK) Nr. 183/2005 ¹⁴, (EK) Nr. 396/2005 ¹⁵ un (EK) Nr. 1069/2009 ¹⁶, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvās 2006/7/EK ¹⁷, 2006/118/EK ¹⁸, 2008/105/EK ¹⁹ un 2011/92/ES ²⁰, Komisijas Regulās (EK) Nr. 2073/2005 ²¹, (EK) Nr. 1881/2006 ²² un (ES) 142/2011 ²³.

¹⁰ Padomes Direktīva 91/676/EEK (1991. gada 12. decembris) attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti (OV L 375, 31.12.1991., 1.–8. lpp.).

¹¹ Padomes Direktīva 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti (OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.).

¹² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.).

¹³ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 852/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par pārtikas produktu higiēnu (OV L 139, 30.4.2004., 1. lpp.).

¹⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 183/2005 (2005. gada 12. janvāris), ar ko paredz barības higiēnas prasības (OV L 35, 8.2.2005., 1. lpp.).

¹⁵ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 396/2005 (2005. gada 23. februāris), ar ko paredz maksimāli pieļaujamās pesticīdu atlieku līmeņus augu un dzīvnieku izcelsmes pārtikā un ar ko groza Padomes Direktīvu 91/414/EEK (OV L 70, 16.3.2005., 1. lpp.).

¹⁶ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1069/2009 (2009. gada 21. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1774/2002 (Dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu regula) (OV L 300, 14.11.2009., 1. lpp.).

¹⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/7/EK (2006. gada 15. februāris) par peldvietu ūdens kvalitātes pārvaldību un Direktīvas 76/160/EEK atcelšanu (OV L 64, 4.3.2006., 37. lpp.).

¹⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/118/EK (2006. gada 12. decembris) par gruntsūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu un pasliktināšanos (OV L 372, 27.12.2006., 19. lpp.).

¹⁹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/105/EK (2008. gada 16. decembris) par vides kvalitātes standartiem ūdens resursu politikas jomā, un ar ko groza un sekojoši atceļ Padomes Direktīvas 82/176/EEK, 83/513/EEK, 84/156/EEK, 84/491/EEK, 86/280/EEK, un ar ko groza Direktīvu 2000/60/EK (OV L 348, 24.12.2008., 84. lpp.).

²⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV L 26, 28.1.2012., 1. lpp.).

²¹ Komisijas Regula (EK) Nr. 2073/2005 (2005. gada 15. novembris) par pārtikas produktu mikrobioloģiskajiem kritērijiem (OV L 338, 22.12.2005., 1. lpp.).

²² Komisijas Regula (EK) Nr. 1881/2006 (2006. gada 19. decembris), ar ko nosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos (OV L 364, 20.12.2006., 5. lpp.).

²³ Komisijas Regula (ES) Nr. 142/2011 (2011. gada 25. februāris), ar kuru īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un īsteno Padomes Direktīvu 97/78/EK attiecībā uz dažiem paraugiem un precēm, kam uz robežas neveic veterinārās pārbaudes atbilstīgi minētajai direktīvai (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 54, 26.2.2011., 1. lpp.).

- (25) Šīs regulas piemērošanas nolūkā būtu jāparedz iespēja attīrīšanas darbības un komunālo notekūdeņu pārgūšanas darbības veikt vienā fiziskā vietā, izmantojot vienu un to pašu iekārtu vai dažādas atsevišķas iekārtas. Turklāt būtu jāparedz, ka ūdens attīrīšanas iekārtas operators un ūdens pārgūšanas iekārtas operators var būt viena un tā pati persona.
- (26) Regulā (EK) Nr. 852/2004 ir noteiktas vispārīgās prasības pārtikas aprītē iesaistītajiem uzņēmumiem, un tā aptver cilvēka patēriņam paredzētas pārtikas ražošanu, pārstrādi, izplatīšanu un laišanu tirgū. Minētā regula veltīta pārtikas sanitārajai kvalitātei, un viens no tās galvenajiem principiem ir tāds, ka primāro atbildību par pārtikas nekaitīgumu uzņemas pārtikas aprītē iesaistītais uzņēmums. Par minēto regulu sagatavoti arī sīki norādījumi, un tie īpaši jāmin Komisijas paziņojums "Vadlīnijas par mikrobioloģisko risku novēršanu svaigu augļu un dārzeņu primārajā ražošanā, ievērojot labu higiēnu" (2017/C 163/01). Šajā regulā paredzētās pārgūtā ūdens minimālās prasības neliedz pārtikas aprītē iesaistītajiem uzņēmējiem panākt tādu ūdens kvalitāti, kas nepieciešama, lai izpildītu Regulu (EK) Nr. 852/2004, proti, vēlākos posmos izmantot vairākus ūdens attīrīšanas paņēmienus – vienus pašus vai kombinācijā ar citiem paņēmieniem, kas nav attīrīšana.
- (27) Reciklēšanai un attīrītu notekūdeņu atkalizmantošanai ir ievērojams potenciāls. Lai veicinātu un sekmētu ūdens atkalizmantošanas praksi, konkrētu izmantojumu norādīšanai šajā regulā nevajadzētu liegt dalībvalstīm iespēju ļaut pārgūto ūdeni izmantot citiem mērķiem, tostarp atkalizmantošanu rūpnieciskiem mērķiem, komunālām vajadzībām un ar vidi saistītiem mērķiem, ko uzskata par vajadzīgiem, ņemot vērā valstu apstākļus un vajadzības, ar noteikumu, ka tiek nodrošināts augsts cilvēku un dzīvnieku veselības un vides aizsardzības līmenis.
- (28) Lai vairotu uzticēšanos ūdens atkalizmantošanai, būtu jāinformē sabiedrība. Skaidras, visaptverošas un atjauninātas informācijas par ūdens atkalizmantošanu sniegšanai būtu jānodrošina lielāka pārredzamība un izsekojamība, un tā arī varētu sevišķi noderēt citām attiecīgām iestādēm, kuras skar konkrētais ūdens atkalizmantojums. Nolūkā veicināt ūdens atkalizmantošanu dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tiek izstrādātas informācijas un izpratnes veicināšanas kampaņas, kuras ir pielāgotas ūdens atkalizmantošanas mērogam, lai ieinteresētās personas informētu par ūdens atkalizmantošanas sniegtajām priekšrocībām, tādējādi arī sekmējot akceptēšanu.

- (29) Galalietotāju izglītošanai un apmācībai ir primāra nozīme kā preventīvu pasākumu īstenošanas un uzturēšanas komponentiem. Riska pārvaldības plānā būtu jāapsver konkrēti ar iedarbību uz cilvēkiem saistīti preventīvi pasākumi, piemēram, individuālu aizsardzības līdzekļu izmantošana, roku mazgāšana un personīgā higiēna.
- (30) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2003/4/EK ²⁴ mērķis ir dalībvalstīs garantēt tiesības piekļūt informācijai par vidi saskaņā ar Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem ²⁵ (Orhūsas konvencija). Direktīvā 2003/4/EK noteikti plaši pienākumi informāciju par vidi gan darīt pieejamu pēc pieprasījuma, gan to aktīvi izplatīt. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/2/EK ²⁶ attiecas uz dalīšanos ar telpisko informāciju, tostarp datu kopām par dažādiem vides jautājumiem. Ir svarīgi, lai šīs regulas noteikumi par piekļuvi informācijai un datu koplietošanas kārtību minētās direktīvas papildinātu, nevis veidotu atsevišķu tiesisko režīmu. Tāpēc šīs regulas noteikumi par informācijas sniegšanu sabiedrībai un par īstenošanas monitoringu nedrīkstētu skart Direktīvas 2003/4/EK un 2007/2/EK.
- (31) Minimālās prasības attiecībā uz attīrītu komunālo notekūdeņu drošu atkalizmantošanu atspoguļo pieejamās zinātnes atziņas un starptautiski atzītus ūdens atkalizmantošanas standartus un praksi un garantē, ka šādu ūdeni var droši izmantot lauksaimnieciskajā apūdeņošanā, tādējādi nodrošinot cilvēku un dzīvnieku veselības un vides augsta līmeņa aizsardzību. Ņemot vērā šīs regulas izvērtēšanas rezultātus vai kad to prasa jauni zinātniski fakti un tehnikas attīstība, Komisija varētu izskatīt nepieciešamību pārskatīt minimālās prasības, kas noteiktas I pielikuma 2. iedaļā, un vajadzības gadījumā tai būtu jānāk klajā ar leģislatīvo aktu priekšlikumiem par grozījumiem saskaņā ar Līgumu.

²⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/4/EK (2003. gada 28. janvāris) par vides informācijas pieejamību sabiedrībai un par Padomes Direktīvas 90/313/EEK atcelšanu (OV L 41, 14.2.2003., 26. lpp.).

²⁵ OV L 124, 17.5.2005., 4. lpp.

²⁶ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/2/EK (2007. gada 14. marts), ar ko izveido Telpiskās informācijas infrastruktūru Eiropas Kopienā (*INSPIRE*) (OV L 108, 25.4.2007., 1. lpp.).

- (32) Lai galvenos riska pārvaldības elementus pielāgotu zinātnes un tehnikas progresam, būtu jādeleģē Komisijai pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu attiecībā uz minimālo prasību un galveno riska pārvaldības uzdevumu grozīšanu. Turklāt, lai nodrošinātu vides un cilvēku veselības augsta līmeņa aizsardzību, Komisijai vajadzētu arī būt iespējai pieņemt deleģētos aktus, ar ko papildina galvenos riska pārvaldības uzdevumus, nosakot tehniskās specifikācijas. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī, un lai minētās apspriešanās tiktu rīkotas saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu²⁷. Jo īpaši, lai deleģēto aktu sagatavošanā nodrošinātu vienādu dalību, Eiropas Parlaments un Padome visus dokumentus saņem vienlaicīgi ar dalībvalstu ekspertiem, un minēto iestāžu ekspertiem ir sistemātiska piekļuve Komisijas ekspertu grupu sanāksmēm, kurās notiek deleģēto aktu sagatavošana.
- (33) Lai nodrošinātu vienotus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, būtu jāpiešķir Komisijai īstenošanas pilnvaras pieņemt sīki izstrādātus noteikumus par tās informācijas formātu un izklāstu, kas dalībvalstīm jāsniedz par šīs regulas īstenošanas monitoringu, un par tās informācijas formātu un izklāstu, kas saistīta ar Savienības mēroga pārskatu, kuru sagatavo Eiropas Vides aģentūra. Minētās pilnvaras būtu jāizmanto saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 182/2011²⁸.
- (34) Kompetentajām iestādēm būtu jāverificē, vai pārgūtais ūdens atbilst atļaujā izklāstītajiem nosacījumiem. Ja konstatēta neatbilstība, tām būtu jāprasa, lai atbildīgā(-ās) puse(-es) veic atbilstības nodrošināšanai nepieciešamos pasākumus. Pārgūtā ūdens piegāde būtu jāaptur, ja neatbilstība rada nopietnu risku videi vai cilvēku veselībai.

²⁷ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

²⁸ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

- (35) Kompetentajām iestādēm būtu jāsadarbojas ar citām attiecīgām iestādēm, proti, jāapmainās ar informāciju, lai nodrošinātu atbilstību attiecīgajām Savienības un valstu prasībām.
- (36) Dalībvalstu iesniegtie dati ir ļoti vajadzīgi, lai Komisija varētu monitorēt un novērtēt regulējuma spēju sasniegt iecerētos mērķus.
- (37) Saskaņā ar 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīguma par labāku likumdošanas procesu 22. punktu Komisijai būtu šī regula jāizvērtē. Izvērtēšanu vajadzētu veikt, pamatojoties uz pieciem kritērijiem – lietderību, efektivitāti, būtiskumu, saskaņotību un ES pievienoto vērtību –, un tai būtu jāveido pamats iespējamo turpmāko pasākumu ietekmes novērtējumiem. Izvērtēšanā būtu jāņem vērā zinātnes progress, jo īpaši attiecībā uz tādu vielu potenciālo ietekmi, par kurām rodas jaunas bažas.
- (38) Šīs regulas mērķis cita starpā ir aizsargāt vidi un cilvēku un dzīvnieku veselību. Tiesa jau daudzkārt atzinusi – principā liegt attiecīgajām personām iespēju atsaukties uz direktīvā uzliktajiem pienākumiem būtu nesaderīgi ar saistošo raksturu, kāds direktīvai ir piešķirts ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 288. panta trešo daļu. Minētais apsvērums ir arī piemērojams attiecībā uz regulu, kuras mērķis ir garantēt, ka pārgūtais ūdens ir droši izmantojams lauksaimnieciskajai apūdeņošanai.
- (39) Dalībvalstīm būtu jāpieņem noteikumi par sodiem, kas ir piemērojami par šīs regulas noteikumu pārkāpumiem, un jānodrošina to īstenošana. Sodiem vajadzētu būt iedarbīgiem, samērīgiem un atturošiem.
- (40) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, aizsargāt cilvēku un dzīvnieku veselību un vidi, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet rīcības mēroga un iedarbības dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.

- (41) Ir nepieciešams paredzēt pienācīgu laiku, lai dalībvalstis varētu izveidot administratīvo infrastruktūru, kas nepieciešama šīs regulas piemērošanai, bet operatori – sagatavoties jauno noteikumi piemērošanai,
- (42) Lai pēc iespējas vairāk attīstītu un veicinātu pienācīgi attīrītu notekūdeņu atkalizmantošanu, Eiropas Savienībai ar programmas "Apvārsnis Eiropa" palīdzību būtu jāatbalsta pētniecība un izstrāde šajā jomā nolūkā būtiski uzlabot uzticamību pienācīgi attīrītu notekūdeņu lietošanai un dzīvotspējīgus izmantošanas paņēmienus.
- (43) Ar Direktīvu 2000/60/EK dalībvalstīm nodrošina vajadzīgo elastību papildu pasākumu iekļaušanai pasākumu programmās, kuras pieņemtas, lai atbalstītu to centienus panākt ūdens kvalitātes mērķus, kas izklāstīti šajā direktīvā. Papildu pasākumu neizsmeļošais saraksts, kas ir iekļauts Direktīvas 2000/60/EEK VI pielikuma B daļā, cita starpā aptver ūdens atkalizmantošanas pasākumus. Šajā sakarā un saskaņā ar to pasākumu hierarhiju, ko dalībvalstis varētu apsvērt, pārvaldot ūdens trūkumu un sausumu, un ar ko prioritāri veicina pasākumus no ūdens taupīšanas līdz ūdens cenas noteikšanas politikai un alternatīviem risinājumiem, un pienācīgi ņemot vērā rentabilitātes aspektus, ūdens atkalizmantošanas minimālās prasības, kuras nosaka ar šo regulu, būtu jāpiemēro vienmēr, kad lauksaimnieciskajai apūdeņošanai tiek atkalizmantoti attīrīti komunālie notekūdeņi no komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtām saskaņā ar Direktīvas 91/271/EEK (1991. gada 21. maijs) 12. panta 1. punktu attiecībā uz komunālo notekūdeņu attīrīšanu.
- (44) Šīs regulas mērķis ir veicināt ūdens ilgtspējīgu izmantošanu. Lai sasniegtu šo mērķi, Komisijai būtu jāuzņemas izmantot Savienības programmas, tostarp programmu "LIFE", lai atbalstītu vietējās iniciatīvas, kuras paredz pienācīgi attīrītu notekūdeņu atkalizmantošanu,

IR PIENĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Priekšmets un mērķis

1. Šajā regulā ir noteiktas ūdens kvalitātes un monitoringa minimālās prasības, kā arī paredzēti noteikumi par riska pārvaldību un pārgūta ūdens drošu izmantošanu integrētas ūdens resursu apsaimniekošanas kontekstā.
2. Šīs regulas mērķis ir garantēt, ka pārgūtais ūdens ir droši izmantojams lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, tādējādi koordinēti visā Savienībā nodrošinot cilvēku un dzīvnieku veselības un vides augsta līmeņa aizsardzību, veicinot aprites ekonomiku un atbalstot pielāgošanos klimata pārmaiņām, sniedzot ieguldījumu Direktīvas 2000/60/EK mērķu sasniegšanā – šajā sakarā risinot ūdens trūkuma un no tā izrietošās ūdens resursu noslodzes problēmu – un tādējādi sekmējot arī iekšējā tirgus efektīvu darbību.

2. pants

Darbības joma

1. Šo regulu piemēro vienmēr, kad lauksaimnieciskajai apūdeņošanai tiek atkalizmantoti attīrīti komunālie notekūdeņi saskaņā ar Direktīvas 91/271/EK 12. panta 1. punktu, kā norādīts I pielikuma 1. iedaļā.
2. Dalībvalsts var nolemt, ka nav piemēroti ūdeni atkalizmantot lauksaimnieciskajai apūdeņošanai vienā vai vairākos tās upju baseinu apgabalos vai to daļās, ņemot vērā šādus kritērijus:
 - a) apgabala vai apgabalu vai to daļu ģeogrāfiskie un klimatiskie apstākļi;
 - b) citu ūdens resursu noslodze un stāvoklis, tostarp pazemes ūdeņu kvantitatīvais stāvoklis, kā minēts Direktīvā 2000/60;

- c) to virszemes ūdenstilpju noslodze un stāvoklis, kurās tiek izvadīti attīrīti komunālie notekūdeņi;
- d) ar vidi un resursiem saistītās pārgūta ūdens un citu ūdens resursu izmaksas.

Minētais lēmums ir pienācīgi pamatots, balstoties uz iepriekš minētajiem kritērijiem, un to iesniedz Komisijai. To pārskata pēc vajadzības, jo īpaši, ņemot vērā prognozes par klimata pārmaiņām un valstu stratēģijas attiecībā uz pielāgošanos klimata pārmaiņām, un vismaz reizi sešos gados, ņemot vērā upju baseinu apsaimniekošanas plānus, kas izstrādāti, ievērojot Direktīvu 2000/60.

- 3. Atkāpjoties no iepriekš minētā, pētniecības projektiem vai pilotprojektiem saistībā ar pārgūšanas iekārtām nav jāatbilst šīs regulas noteikumiem, ja kompetentā iestāde konstatē, ka ir izpildīti šādi kritēriji:
 - a) pētniecības projektu vai pilotprojektu neveiks ūdenstilpē, ko izmanto dzeramā ūdens ieguvei un/vai attiecīgās aizsargjoslās, kas noteiktas, ievērojot Direktīvu 2000/60;
 - b) pētniecības projekts vai pilotprojekts tiks pienācīgi uzraudzīts.

Jebkura saskaņā ar šo punktu pieņemta lēmuma piemērošanas laikposms ir ierobežots un nepārsniedz 5 gadus. Nevienu kultūru, kas izriet no pētniecības projekta vai pilotprojekta, kam piešķirts atbrīvojums saskaņā ar šo punktu, nelaiž tirgū.

- 4. Šo regulu piemēro, neskarot Regulu 852/2004, un tā neliedz pārtikas apritē iesaistītajiem uzņēmējiem panākt tādu ūdens kvalitāti, kas nepieciešama, lai nodrošinātu atbilstību Regulai 852/2004, proti, vēlākā posmā izmantot vairākus ūdens attīrīšanas paņēmienus vienus pašus vai kombinācijā ar citiem paņēmieniem, kas nav attīrīšana, vai izmantot citus alternatīvus ūdens avotus lauksaimnieciskajai apūdeņošanai.

3. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

1. "*kompetentā(-ās) iestāde(-es)*" ir iestāde(-es) vai struktūra(-as), kuru(-as) izraudzījusies dalībvalsts, lai tā(-s) pildītu no šīs regulas izrietošos pienākumus attiecībā uz atļaujas piešķiršanu pārgūta ūdens sagatavošanai un/vai piegādei un atbilstības pārbaudēm, kā arī attiecībā uz atbrīvojuma piešķiršanu pētniecības projektiem vai pilotprojektiem;
2. "*galalietotājs*" ir fiziska vai juridiska persona, publiska vai privāta vienība, kas izmanto pārgūto ūdeni lauksaimnieciskajai apūdeņošanai;
3. "*komunālie notekūdeņi*" ir komunālie notekūdeņi, kā definēts Direktīvas 91/271/EEK 2. panta 1. punktā;
4. "*pārgūtais ūdens*" ir komunālie notekūdeņi, kas attīrīti saskaņā ar Direktīvā 91/271/EEK izklāstītajām prasībām un pēc tam tālāk attīrīti pārgūšanas iekārtā saskaņā ar šīs regulas I pielikuma 2. iedaļu;
5. "*pārgūšanas iekārta*" ir komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārta vai cita iekārta, kurā tālāk attīra Direktīvā 91/271/EEK izklāstītajām prasībām atbilstošus komunālos notekūdeņus nolūkā sagatavot ūdeni, kas ir piemērots kādam no šīs regulas I pielikuma 1. iedaļā norādītajiem izmantojumiem;
6. "*pārgūšanas iekārtas operators*" ir fiziska vai juridiska persona, kas pārstāv privātu vienību vai publisku iestādi un kas ekspluatē vai kontrolē pārgūšanas iekārtu;
7. "*apdraudējums*" ir bioloģisks, ķīmisks, fizikāls vai radioloģisks aģents, kas var nodarīt kaitējumu cilvēkiem, dzīvniekiem, kultūraugiem vai citiem augiem, citai sauszemes biotai, ūdens biotai, augsnei vai videi kopumā;

8. *"risks"* ir varbūtība, ka identificētie apdraudējumi konkrētā periodā nodarīs kaitējumu, kombinācijā ar seku smagumu;
9. *"riskā pārvaldība"* ir sistemātiska pārvaldība, ar ko pastāvīgi nodrošina ūdens atkalizmantošanas drošumu specifiskā kontekstā;
10. *"preventīvs pasākums"* ir atbilstoša darbība vai rīcība, ko var izmantot, lai risku veselībai un videi novērstu vai likvidētu, vai to samazinātu līdz pieņemamam līmenim;
11. *"atbilstības punkts"* ir punkts, kur pārgūšanas iekārtas operators pārgūto ūdeni piegādā nākamajam ķēdes dalībniekam;
12. *"barjera"* ir jebkurš līdzeklis, tostarp fizikālas vai procesuālas darbības vai izmantošanas nosacījumi, kas samazina vai novērš cilvēka inficēšanas risku, novēršot pārgūtā ūdens kontaktu ar uzņemto produktu un tiešā saskarē esošajām personām, vai cits līdzeklis, kas, piemēram, samazina mikroorganismu koncentrāciju pārgūtajā ūdenī vai novērš to izdzīvošanu uz uzņemtā produkta;
13. *"atļauja"* ir kompetentās iestādes izdota rakstiska atļauja sagatavot pārgūto ūdeni un/vai to piegādāt lauksaimnieciskajai apūdeņošanai saskaņā ar šo regulu;
14. *"atbildīgā(-ās) puse(-es)"* ir puse, kas ūdens atkalizmantošanas sistēmas ietvaros veic kādu pienākumu vai darbību, tostarp pārgūšanas iekārtas operators, komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārta, ja tā nav pārgūšanas iekārtas operators, attiecīg(-ās) iestāde(-es), kas nav izraudzītā(-ās) kompetentā(-ās) iestāde(-es), pārgūtā ūdens sadales operators vai pārgūtā ūdens uzglabāšanas operators;
15. *"ūdens atkalizmantošanas sistēma"* ir infrastruktūru vai citu tehnisku elementu grupa, kas nepieciešama pārgūta ūdens sagatavošanai, piegādei un izmantošanai. Tā ietver visus elementus no notekūdeņu ieplūdes attīrīšanas iekārtā līdz punktam(-iem), kur pārgūto ūdeni patērē lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, tostarp – attiecīgā gadījumā – sadales un uzglabāšanas infrastruktūru.

4. pants

Pārgūšanas iekārtu operatoru pienākumi un pienākumi saistībā ar pārgūtā ūdens kvalitāti

1. Pārgūšanas iekārtu operatori nodrošina, ka pārgūtais ūdens, kas paredzēts lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, kā norādīts I pielikuma 1. iedaļā, atbilstības punktā atbilst šādiem nosacījumiem:
 - a) I pielikuma 2. iedaļā noteiktajām ūdens kvalitātes minimālajām prasībām;
 - b) jebkādiem papildu nosacījumiem, ko attiecībā uz ūdens kvalitāti attiecīgajā atļaujā paredzējusi kompetentā iestāde, ievērojot 6. panta 3. punkta c) un d) apakšpunktu.

Pārgūšanas iekārtas operators vairs nav atbildīgs par ūdens kvalitāti pēc atbilstības punkta.

2. Lai nodrošinātu atbilstību 1. punktā minētajām prasībām un nosacījumiem, pārgūšanas iekārtas operators veic ūdens kvalitātes monitoringu saskaņā ar šādiem nosacījumiem:
 - a) I pielikuma 2. iedaļa;
 - b) jebkādiem papildu nosacījumiem, ko attiecībā uz monitoringu attiecīgajā atļaujā paredzējusi kompetentā iestāde, ievērojot 6. panta 3. punkta c) un d) apakšpunktu.

5. pants

Riska pārvaldība

1. Pārgūtā ūdens sagatavošanas, piegādes un izmantošanas vajadzībām kompetentā iestāde nodrošina, ka tiek izstrādāts Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plāns.
2. Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānu attiecīgā gadījumā izstrādā pārgūšanas iekārtas operators, cita(-as) atbildīgā(-ās) puse(-es) un galalietotāji. Atbildīgā(-ās) puse(-es), kas sagatavo Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānu, attiecīgā gadījumā apspriežas ar visām citām attiecīgajām atbildīgajām pusēm un galalietotājiem.

3. Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plāns ir balstīts uz visiem galvenajiem riska pārvaldības elementiem, kas izklāstīti II pielikumā, un tajā nosaka pārgūšanas iekārtas operatora un citas(-u) atbildīgās(-o) puses(-šu) riska pārvaldības pienākumus. Tas var aptvert vienu vai vairākas ūdens atkalizmantošanas sistēmas.
4. Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānā jo īpaši:
 - a) saskaņā ar II pielikuma b) punktu – pārgūšanas iekārtas operatoram nosaka jebkādas nepieciešamās prasības papildus tām, kuras ir minētas I pielikumā, lai pirms atbildības punkta vēl vairāk samazinātu jebkādu riskus;
 - b) nosaka apdraudējumus, riskus un atbilstīgus preventīvos un/vai iespējamus korektīvos pasākumus saskaņā ar II pielikuma c) punktu;
 - c) identificē papildu barjeras ūdens atkalizmantošanas sistēmā un izklāsta jebkādas papildu prasības attiecībā uz posmu pēc atbildības punkta, kuras ir vajadzīgas, lai garantētu ūdens atkalizmantošanas sistēmas drošumu, tostarp – attiecīgā gadījumā – nosacījumus saistībā ar sadali, uzglabāšanu un izmantošanu, un nosaka pusi(-es), kas ir atbildīga(-as) par minēto prasību izpildi.
5. Komisija ir pilnvarota saskaņā ar 13. pantu pieņemt deleģētos aktus, ar ko šo regulu groza, lai II pielikumā izklāstītos galvenos riska pārvaldības elementus pielāgotu zinātnes un tehnikas progresam.

Komisija ir arī pilnvarota saskaņā ar 13. pantu pieņemt deleģētos aktus, ar ko šo regulu papildina, lai noteiktu II pielikumā izklāstīto galveno riska pārvaldības elementu tehniskās specifikācijas.

6. pants

Pienākumi attiecībā uz pārgūtā ūdens atļaujām

1. Lai pārgūto ūdeni sagatavotu un piegādātu lauksaimnieciskajai apūdeņošanai saskaņā ar I pielikuma 1. iedaļu, ir vajadzīga atļauja.
2. Ūdens atkalizmantošanas sistēmas ietvaros atbildīgā(-ās) puse(-es), tostarp – attiecīgā gadījumā – galalietotājs saskaņā ar valsts tiesību aktiem, pieteikumu 1. punktā minētās atļaujas saņemšanai vai esošas atļaujas grozīšanai iesniedz tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kurā notiek vai tiek plānota pārgūšanas iekārtas ekspluatācija.
3. Atļaujā izklāsta pārgūšanas iekārtas operatora un – attiecīgā gadījumā – jebkuras(-u) citas(-u) atbildīgās(-o) puses(-šu) pienākumus. To pamato uz Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānu un tajā cita starpā iekļauj šādus elementus:
 - a) pārgūtā ūdens kvalitātes klase(-es) un pieļaujamais lauksaimnieciskais izmantojums, attiecībā uz ko pārgūtajam ūdenim ir piešķirta atļauja saskaņā ar I pielikumu, izmantošanas vieta, pārgūšanas iekārta vai iekārtas un paredzamais sagatavojamā pārgūtā ūdens tilpums gadā;
 - b) nosacījumi, kuri saistīti ar I pielikuma 2. iedaļā noteiktajām ūdens kvalitātes un monitoringa minimālajām prasībām;
 - c) nosacījumi, kuri saistīti ar papildu prasībām, ja tādas ir, pārgūšanas iekārtas operatoram, kas izklāstītas Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānā;
 - d) jebkādi citi nosacījumi, kas vajadzīgi, lai jebkādos nepieņemamus riskus cilvēku un dzīvnieku veselībai vai videi mazinātu līdz pieņemamam līmenim;
 - e) derīguma termiņš;
 - f) atbilstības punkts.

4. Pieteikuma novērtēšanas nolūkā kompetentā iestāde apspriežas un apmainās ar būtisko informāciju ar citām attiecīgajām iestādēm, jo īpaši ūdens apsaimniekošanas un veselības jomas iestādēm, ja tās nav attiecīgā kompetentā iestāde, un jebkuru citu pusi, ko kompetentā iestāde uzskata par relevantu.
5. Kompetentā iestāde bez kavēšanās lemj par to, vai piešķirt atļauju. Ja pieteikuma sarežģītības dēļ kompetentajai iestādei lēmuma pieņemšanai vajadzīgi vairāk nekā 12 mēneši pēc pilnīga pieteikuma saņemšanas, tā pieteikuma iesniedzējam paziņo minētā lēmuma paredzamo pieņemšanas datumu.
6. Atļauju regulāri pārskata un, ja nepieciešams, atjaunina vismaz šādos gadījumos:
 - a) tad, ja ir būtiski mainījusies kapacitāte, vai tad, ja aprīkojums tiek modernizēts un ja tiek ieviests jauns aprīkojums vai procesi;
 - b) klimatisko vai citu apstākļu izmaiņas būtiski ietekmē virszemes ūdenstilpju ekoloģisko stāvokli.
7. Dalībvalstis var nolemt, ka uz pārgūtā ūdens glabāšanu, sadali un izmantošanu attiecas īpaša atļauja, lai piemērotu papildu prasības un barjeras, kas identificētas ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānā, kā minēts 5. panta 4. punktā.

7. pants

Atbilstības pārbaude

1. Kompetentā iestāde verificē, vai pārgūtais ūdens atbilst atļaujā izklāstītajiem nosacījumiem. Atbilstības pārbaudi veic, izmantojot visus turpmāk minētos paņēmienus:
 - a) pārbaudes uz vietas;

- b) to monitoringa datu izmantošana, kuri iegūti, jo īpaši ievērojot šo regulu;
 - c) jebkādi citi piemēroti paņēmieni.
2. Gadījumā, ja nav izpildīti atļaujā izklāstītie nosacījumi, kompetentā iestāde pieprasa, lai pārgūšanas iekārtas operators un – attiecīgā gadījumā – cita(-s) atbildīgā(-ās) puse(-es) bez kavēšanās veic visus atbilstības atjaunošanai nepieciešamos pasākumus un nekavējoties informē galalietotājus, kurus tas skar.
 3. Ja neatbilstība atļaujā izklāstītajiem nosacījumiem rada nopietnu risku videi vai cilvēku vai dzīvnieku veselībai, pārgūšanas iekārtas operators vai jebkura(-as) cita(-s) atbildīgā(-ās) puse(-es) nekavējoties aptur jebkādu turpmāku pārgūtā ūdens piegādi līdz brīdim, kad kompetentā iestāde konstatē, ka, ievērojot Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānā noteiktās procedūras, atbilstība ir atjaunota saskaņā ar I pielikuma 2. iedaļas 2.1. punkta a) apakšpunkta 1. daļu.
 4. Ja notiek incidents, kas ietekmē atbilstību atļaujā paredzētajiem nosacījumiem, pārgūšanas iekārtas operators vai jebkura(-as) cita(-s) atbildīgā(-ās) puse(-es) nekavējoties informē kompetento iestādi un potenciāli skartās citas puses un kompetentajai iestādei sniedz šāda incidenta seku novērtēšanai nepieciešamo informāciju.
 5. Kompetentā iestāde regulāri verificē, vai atbildīgā(-ās) puse(-es) īsteno Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plānā noteiktos pasākumus un pilda tajā izklāstītos uzdevumus.

8. pants

Dalībvalstu sadarbība

1. Gadījumos, kad ūdens atkalizmantošanai ir pārrobežu nozīme, dalībvalstis izraugās kontaktpunktu vai izmanto pastāvošās struktūras, kas izriet no starptautiskiem nolīgumiem, lai attiecīgā gadījumā sadarbotos ar citu dalībvalstu kontaktpunktiem un kompetentajām iestādēm. Kontaktpunktu vai pastāvošo struktūru uzdevums ir pēc pieprasījuma sniegt palīdzību un koordinēt saziņu starp kompetentajām iestādēm. Pirms atļaujas piešķiršanas kompetentās iestādes ar tās dalībvalsts kontaktpunktu, kurā paredzēts izmantot pārgūto ūdeni, apmainās ar informāciju par 6. panta 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem. Jo īpaši – kontaktpunkti saņem un nodod tālāk palīdzības pieprasījumus.
2. Dalībvalstis uz šādiem palīdzības pieprasījumiem reaģē bez liekas kavēšanās.

9. pants

Informēšana un izpratnes veicināšana

Tajās dalībvalstīs, kurās pārgūto ūdeni izmanto lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, ūdens atkalizmantošanas radītie ūdens resursu ietaupījumi ir vispārēju izpratnes veicināšanas kampaņu temats, un šīs kampaņas var ietvert drošas ūdens atkalizmantošanas sniegto priekšrocību popularizēšanu. Minētās dalībvalstis var arī izveidot galalietotājiem paredzētas informācijas kampaņas, lai garantētu pārgūtā ūdens optimālu un drošu izmantošanu, tādējādi nodrošinot cilvēku un dzīvnieku veselības un vides augsta līmeņa aizsardzību. Dalībvalstis šādas informācijas un izpratnes veicināšanas kampaņas var pielāgot ūdens atkalizmantošanas mērogam.

10. pants

Sabiedrības informēšana

1. Neskarot Direktīvu 2003/4/EK un Direktīvu 2007/2/EK, dalībvalstis gadījumos, kad pārgūtais ūdens tiek izmantots lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, kā noteikts šīs regulas I pielikuma 1. iedaļā, nodrošina, ka sabiedrībai tiešsaistē vai ar citu līdzekļu starpniecību ir pieejama pienācīga jaunākā informācija par ūdens atkalizmantošanu. Šī informācija ietver šādas ziņas:
 - a) saskaņā ar šo regulu piegādātā pārgūtā ūdens daudzums un kvalitāte;
 - b) saskaņā ar šo regulu piegādātā pārgūtā ūdens procentuālā daļa dalībvalstī salīdzinājumā ar attīrīto komunālo notekūdeņu kopējo daudzumu – ar noteikumu, ka šādi dati ir pieejami;
 - c) saskaņā ar šo regulu piešķirtās vai grozītās atļaujas, tostarp nosacījumi, ko saskaņā ar 6. panta 3. punktu noteikušas kompetentās iestādes;
 - d) saskaņā ar 7. panta 1. punktu veiktās atbilstības pārbaudes iznākums;
 - e) saskaņā ar 8. panta 1. punktu izraudzītie kontaktpunkti.
2. Šā panta 1. punktā minēto informāciju atjaunina reizi divos gados.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka lēmums, kas pieņemts saskaņā ar 2. panta 2. punktu, ir publiski pieejams tiešsaistē vai ar citu līdzekļu starpniecību.

11. pants

Informācija par īstenošanas monitoringu

1. Neskarot Direktīvu 2003/4/EK un Direktīvu 2007/2/EK, katra dalībvalsts gadījumos, kad pārgūtais ūdens tiek izmantots lauksaimnieciskajai apūdeņošanai, kā noteikts šīs regulas I pielikuma 1. iedaļā, ar Eiropas Vides aģentūras palīdzību:
 - a) līdz [seši gadi pēc šīs regulas stāšanās spēkā] izveido un publicē, un pēc tam ik pēc sešiem gadiem atjaunina datu kopu, kas satur informāciju par tās atbilstības pārbaudes iznākumu, kura veikta saskaņā ar 7. panta 1. punktu, un citu informāciju, kas saskaņā ar 10. pantu jādara pieejama sabiedrībai tiešsaistē;
 - b) izveido, publicē un pēc tam katru gadu atjaunina datu kopu, kas satur saskaņā ar 7. panta 1. punktu ievākto informāciju par gadījumiem, kad nav izpildīti atļaujā paredzētie nosacījumi, un informāciju par pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 7. panta 2. un 3. punktu.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka Komisijai, Eiropas Vides aģentūrai un Eiropas Slimību profilakses un kontroles centram ir piekļuve 1. punktā minētajām datu kopām.
3. Pamatojoties uz 1. punktā minētajiem datiem, Eiropas Vides aģentūra, apspriežoties ar dalībvalstīm, regulāri vai pēc Komisijas pieprasījuma sagatavo, publicē un atjaunina Savienības mēroga pārskatu, kurā pēc vajadzības iekļauj šīs regulas izlaides, rezultātu un ietekmes rādītājus, kartes un dalībvalstu ziņojumus.
4. Komisija var ar īstenošanas aktiem paredzēt sīki izstrādātus noteikumus par atbilstīgi 1. punktam sniedzamās informācijas formātu un izklāstu, kā arī sīki izstrādātus noteikumus par 3. punktā minētā Savienības mēroga pārskata formātu un izklāstu. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 14. pantā minēto pārbaudes procedūru.

5. Komisija, apspriežoties ar dalībvalstīm, divu gadu laikā pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas izstrādā pamatnostādnes, ar ko atbalstīt šīs regulas piemērošanu praksē.

12. pants

Izvērtēšana un pārskatīšana

1. Komisija līdz...[8 gadi pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas] veic šīs regulas izvērtējumu. Izvērtējuma pamatā ir vismaz šādi elementi:
- a) šīs regulas īstenošanā gūtā pieredze;
 - b) datu kopas, ko dalībvalstis izveidojušas saskaņā ar 11. panta 1. punktu, un Savienības mēroga pārskats, ko Eiropas Vides aģentūra sagatavojusi saskaņā ar 11. panta 3. punktu;
 - c) attiecīgi zinātniskie, analītiskie un epidemioloģiskie dati;
 - d) tehniskās un zinātniskās atziņas;
 - e) Pasaules Veselības organizācijas ieteikumi, ja tādi ir, vai citas starptautiskas pamatnostādnes, vai ISO standarti.
2. Šā panta 1. punktā minētajā izvērtējumā Komisija īpašu vērību velta šādiem aspektiem:
- a) I pielikumā izklāstītās minimālās prasības;
 - b) II pielikumā izklāstītie galvenie riska pārvaldības elementi;
 - c) papildu prasības, ko kompetentās iestādes noteikušas, ievērojot 6. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktu;
 - d) ūdens atkalizmantošanas ietekme uz vidi un cilvēku un dzīvnieku veselību, tostarp tādu vielu ietekme, par kurām rodas jaunas bažas.

3. Šā panta 1. punktā minētās izvērtēšanas ietvaros Komisija novērtē, vai ir iespējams:
 - a) paplašināt šīs regulas darbības jomu, iekļaujot tajā pārgūtu ūdeni, kas paredzēts turpmākiem konkrētiem izmantojumiem, tostarp atkalizmantošanai rūpnieciskiem nolūkiem;
 - b) paplašināt šīs regulas prasību piemērošanas jomu, tās attiecinot arī uz attīrītu notekūdeņu netiešu izmantošanu.
4. Pamatojoties uz 1. punktā minētā izvērtējuma rezultātiem vai tad, ja to prasa jaunas tehniskās un zinātniskās atziņas, Komisija var izskatīt vajadzību pārskatīt I pielikuma 2. iedaļā izklāstītās minimālās prasības.
5. Vajadzības gadījumā Komisija iesniedz leģislatīvo aktu priekšlikumus par grozījumiem saskaņā ar Līgumu.

13. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 5. panta 5. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz piecu gadu laikposmu no šīs regulas spēkā stāšanās dienas. Komisija sagatavo ziņojumu par pilnvaru deleģēšanu vēlākais deviņus mēnešus pirms piecu gadu laikposma beigām. Pilnvaru deleģēšana tiek automātiski pagarināta uz tāda paša ilguma laikposmiem, ja vien Eiropas Parlaments vai Padome neiebilst pret šādu pagarinājumu vēlākais trīs mēnešus pirms katra laikposma beigām.
3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 5. panta 5. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Pirms deleģētā akta pieņemšanas Komisija apspriežas ar ekspertiem, kurus katra dalībvalsts iecēlusi saskaņā ar principiem, kas noteikti 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu.
5. Tiklīdz Komisija pieņem deleģētu aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
6. Saskaņā ar 5. panta 5. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

14. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja, kas izveidota saskaņā ar Direktīvu 2000/60/EK. Minētā komiteja ir komiteja Regulas (ES) Nr. 182/2011 nozīmē.
2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

Ja komiteja atzinumu nesniedz, Komisija īstenošanas akta projektu nepieņem, un tiek piemērota Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. panta 4. punkta trešā daļa.

15. pants

Sodi

Dalībvalstis paredz noteikumus par sodiem, ko piemēro par šīs regulas pārkāpumiem, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to piemērošanu. Paredzētie sodi ir efektīvi, samērīgi un atturoši. Dalībvalstis līdz ...[četri gadi pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas] minētos noteikumus un pasākumus dara zināmus Komisijai un paziņo tai par jebkādiem turpmākiem grozījumiem, kas tos ietekmē.

16. pants

Stāšanās spēkā un piemērošana

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

To piemēro no ... [trīs gadi pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas].

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

I PIELIKUMS

IZMANTOJUMI UN MINIMĀLĀS PRASĪBAS

1. iedaļa. 2. pantā minētie pārgūtā ūdens izmantojumi

Lauksaimnieciskā apūdeņošana

Lauksaimnieciskā apūdeņošana ir šādu kultūru apūdeņošana:

- svaigā veidā patērējami pārtikas kultūraugi, proti, kultūraugi, kas paredzēti cilvēka patēriņam un ēdami svaigi vai nepārstrādāti;
- pārstrādātā veidā patērējami pārtikas kultūraugi, proti, kultūraugi, kas paredzēti cilvēka patēriņam un ēdami nevis svaigi, bet gan apstrādāti (piem., termiski apstrādāti, rūpnieciski pārstrādāti);
- nepārtikas kultūraugi, proti, kultūraugi, kas nav paredzēti cilvēka patēriņam (piem., ganības, lopbarības augi, šķiedraugi, dekoratīvi augi, sēklas kultūraugi, enerģētiskie kultūraugi un zālāji).

Neskarot attiecīgos Savienības tiesību aktus vides un veselības jomā, dalībvalstis pārgūtu ūdeni var izmantot turpmākiem nolūkiem, tādiem kā rūpnieciska ūdens atkalizmantošana, un ar komunālām vajadzībām un vidi saistītiem nolūkiem.

2. iedaļa. Minimālās prasības

2.1. Minimālās prasības attiecībā uz pārgūto ūdeni, kas paredzēts lauksaimnieciskai apūdeņošanai

Pārgūtā ūdens kvalitātes klases un katras klases ūdens pieļaujamie izmantojumi un apūdeņošanas metodes ir izklāstītas 1. tabulā. Ūdens kvalitātes minimālās prasības ir izklāstītas a) punktā, 2. tabulā. Pārgūtā ūdens monitoringa minimālais biežums un veikuma mērķrādītāji ir izklāstīti b) punktā, 3. tabulā (parastais jeb rutīnas monitorings) un 4. tabulā (validācijas monitorings).

Kultūraugu kategorijas apūdeņo ar pārgūtu ūdeni no attiecīgās pārgūtā ūdens minimālās kvalitātes klases, kā noteikts turpmāk 1. tabulā, ja vien netiek piemērotas atbilstīgas papildu barjeras, kas minētas 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā, kā rezultātā tiek izpildītas 2. tabulā noteiktās kvalitātes prasības. Šādas papildu barjeras var būt balstītas uz indikatīvu sarakstu ar preventīviem pasākumiem, kas minēti II pielikuma 7. punktā vai jebkādos citos līdzvērtīgos valstu vai starptautiskos standartos, piemēram, standartā ISO 16075-2.

1. tabula. Pārgūtā ūdens kvalitātes klases, pieļaujamie lauksaimnieciskie izmantojumi un apūdeņošanas metodes

Pārgūtā ūdens minimālā kvalitātes klase	Kultūraugu kategorija *	Apūdeņošanas metode
A	Visi pārtikas kultūraugi, tostarp svaigā veidā patērējami sakņaugi un pārtikas kultūraugi, kuru ēdamā daļa ir tiešā saskarē ar pārgūto ūdeni	Visas apūdeņošanas metodes
B	Svaigā veidā patērējami pārtikas kultūraugi, kuru ēdamā daļa atrodas virs zemes un nav tiešā saskarē ar pārgūto ūdeni, pārstrādājami pārtikas kultūraugi un nepārtikas kultūraugi, tostarp kultūraugi, ko izbaro piena vai gaļas lopiem	Visas apūdeņošanas metodes
C	Svaigā veidā patērējami pārtikas kultūraugi, kuru ēdamā daļa atrodas virs zemes un nav tiešā saskarē ar pārgūto ūdeni, pārstrādājami pārtikas kultūraugi un nepārtikas kultūraugi, tostarp kultūraugi, ko izbaro piena vai gaļas lopiem	Pilienvēda apūdeņošana ** vai cita apūdeņošanas metode, kura nenonāk tiešā saskarē ar kultūrauga ēdamo daļu
D	Rūpnieciskie kultūraugi, enerģētiskie kultūraugi un sētie kultūraugi	Visas apūdeņošanas metodes ***

(*) Ja viens un tas pats apūdeņotā kultūrauga veids ietilpst vairākās 1. tabulā minētajās kategorijās, piemēro visstingrākās kategorijas prasības.

(**) Pilienvēda apūdeņošana ir mikroapūdeņošanas sistēma, kur ūdeni augiem padod pilienu vai sīku tērcīšu veidā; ūdeni ļoti lēni (2–20 l/h) pilina uz augsnes vai tieši zem augsnes virskārtas pa maza diametra plastmasas caurulītēm, kam ir speciālas izlaides – pilinātāji.

(***) Gadījumos, kad tiek izmantotas apūdeņošanas metodes, kas imitē lietu, īpaša uzmanība būtu jāpievērš darba ņēmēju vai apkārtējo cilvēku veselības aizsardzībai. Šim nolūkam būtu jāpiemēro atbilstīgi profilaktiski pasākumi.

a) Ūdens kvalitātes minimālās prasības

2. tabula. Pārgūtā ūdens kvalitātes prasības lauksaimnieciskajai apūdeņošanai

Pārgūtā ūdens kvalitātes klase	Indikatīvā mērķtehnoloģija	Kvalitātes prasības				
		<i>E. coli</i> (skaitlis/ 100 ml)	BSP ₅ (mg/l)	KSC (mg/l)	Duļķainība (<i>NTU</i>)	Citas
A	Otreizējā attīrīšana, filtrācija, dezinfekcija	≤10	≤10	≤10	≤5	<i>Legionella</i> spp.: <1000 KVV/l, ja pastāv aerosolizācijas risks zarnu nematodes (helintu olas): ≤1 ola/l, ja ūdeni izmanto ganību vai lopbarības augu apūdeņošanai
B	Otreizējā attīrīšana un dezinfekcija	≤100	Saskaņā ar Padomes Direktīvu 91/271/EEK ¹ (I pielikuma 1. tabula)	Saskaņā ar Direktīvu 91/271/EEK (I pielikuma 1. tabula)	–	
C	Otreizējā attīrīšana un dezinfekcija	≤1,000			–	
D	Otreizējā attīrīšana un dezinfekcija	≤10 000	¹ Padomes Direktīva 91/271/EEK (1991. gada 21. maijs) par komunālo notekūdeņu attīrīšanu (OV L 135, 30.5.1991., 40. lpp.).	–		

Pārgūto ūdeni uzskata par atbilstošu 2. tabulā izklāstītajām prasībām, ja mērījumi atbilst visiem šiem kritērijiem:

- norādītās vērtības attiecībā uz *E. coli*, *Legionella* spp. un zarnu nematodēm nav pārsniegtas vismaz 90 % paraugu. Neviena vērtība paraugos nedrīkst pārsniegt maksimālo novirzes robežu – 1 logaritmisko vienību – no attiecībā uz *E. coli* un *Legionella* norādītās vērtības un 100 % no attiecībā uz zarnu nematodēm norādītās vērtības;
- norādītās vērtības attiecībā uz A klases ūdens BSP₅, KSC un duļķainību nav pārsniegtas vismaz 90 % paraugu. Neviena vērtība paraugos nedrīkst pārsniegt maksimālo novirzes robežu – 100 % no norādītās vērtības.

b) Minimālās monitoringa prasības

Pārgūšanas iekārtu operatori veic parasto (rutīnas) monitoringu, lai verificētu, ka pārgūtais ūdens atbilst a) punktā noteiktajām ūdens kvalitātes minimālajām prasībām. Parasto (rutīnas) monitoringu iekļauj ūdens atkalizmantošanas sistēmas verifikācijas procedūrās.

Paraugus, ko paredzēts izmantot, lai verificētu atbilstību mikrobioloģiskajiem parametriem atbilstības punktā, ņem saskaņā ar EN ISO 19458 standartu vai jebkādiem citiem valstu vai starptautiskiem standartiem, ar kuriem nodrošina līdzvērtīgu kvalitāti.

3. tabula. Lauksaimnieciskajai apūdeņošanai domātā pārgūtā ūdens parastā (rutīnas) monitoringa minimālais biežums

Pārgūtā ūdens kvalitātes klase	<i>E. coli</i>	BSP ₅	KSC	Duļķainība	<i>Legionella</i> spp.: (attiecīgos gadījumos)	Zarnu nematodes (attiecīgos gadījumos)
A	Vienreiz nedēļā	Vienreiz nedēļā	Vienreiz nedēļā	Nepārtraukti	Divreiz mēnesī	Divreiz mēnesī, vai arī biežumu nosaka pārgūšanas iekārtas operators atkarībā no olu skaita pārgūšanas iekārtā ienākošajos notekūdeņos
B	Vienreiz nedēļā	Saskaņā ar Direktīvu 91/271/EEK (I pielikuma D iedaļa)	Saskaņā ar Direktīvu 91/271/EEK (I pielikuma D iedaļa)	–		
C	Divreiz mēnesī			–		
D	Divreiz mēnesī			–		

Validācijas monitorings ir jāveic pirms jaunas pārgūšanas iekārtas laišanas ekspluatācijā.

Pārgūšanas iekārtas, kas jau tiek ekspluatētas un šīs regulas spēkā stāšanās dienā nodrošina atbilstību pārgūtā ūdens kvalitātes prasībām, kuras paredzētas I pielikuma 2. tabulā, tiek atbrīvotas no šā validācijas monitoringa pienākuma.

Validācijas monitorings ir jāveic visos gadījumos, kad aprīkojums tiek modernizēts un kad tiek ieviests jauns aprīkojums vai procesi.

Validācijas monitoringu veic tai pārgūtā ūdens klasei, kam noteiktas visstingrākās prasības (proti, A klasei), lai novērtētu, vai tiek izpildīti veikuma mērķrādītāji (\log_{10} samazinājums). Validācijas monitorings ietver ar katru patogēnu grupu (baktērijas, vīrusi, protozoji) saistīto indikatore mikroorganismu monitoringu. Izvēlētie indikatore mikroorganismi ir šādi: patogēniskām baktērijām — *E. coli*; patogēniskiem vīrusiem — F-specifiskie kolifāgi, somatiskie kolifāgi vai kolifāgi; protozojiem — *Clostridium perfringens* sporas vai sporveidotājas sulfātreducējošās baktērijas. Izvēlēto indikatore mikroorganismu validācijas monitoringa veikuma mērķrādītāji (\log_{10} samazinājums) ir norādīti 4. tabulā, un tie ir jāsasniedz atbilstības punktā, ņemot vērā to neattīrīto notekūdeņu koncentrācijas, kuri ieplūst komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtā. Vismaz 90 % no validācijas paraugiem sasniedz vai pārsniedz veikuma mērķrādītājus.

Ja bioloģiskais indikators neattīrītos notekūdeņos nav pietiekamā daudzumā, lai sasniegtu \log_{10} samazinājumu, šāda bioloģiskā indikatora neesamība pārgūtajā ūdenī nozīmē to, ka ir ievērotas validācijas prasības. Atbilstību veikuma mērķrādītājam var noteikt, veicot analītisku kontroli, saskaitot veikumu, kas piešķirts individuāliem attīrīšanas posmiem, balstoties uz zinātniskiem pierādījumiem attiecībā uz vispāratzītiem standartprocesiem (piemēram, publicētie testēšanas pārskatu dati, konkrētu gadījumu analīze u. c.) vai balstoties uz laboratorijas testiem kontrolētos apstākļos inovatīvas attīrīšanas nolūkā.

4. tabula. Lauksaimnieciskajai apūdeņošanai domātā pārgūtā ūdens validācijas monitorings

Pārgūtā ūdens kvalitātes klase	Indikatormikroorganismi(*)	Attīrīšanas ķēdes veikuma mērķrādītāji (log ₁₀ samazinājums)
A	<i>E. coli</i>	≥ 5,0
	Visi kolifāgi / F-specifiskie kolifāgi / somatiskie kolifāgi / kolifāgi (**)	≥ 6,0
	<i>Clostridium perfringens</i> sporas/sporveidotājas sulfātreducējošās baktērijas(***)	≥ 4,0 (<i>Clostridium perfringens</i> sporu gadījumā) ≥ 5,0 (sporveidotāju sulfātreducējošo baktēriju gadījumā)

(*) Validācijas monitoringā šo indikatormikroorganismu vietā var izmantot arī references patogēnus *Campylobacter*, *Rotavirus* un *Cryptosporidium*. Tādā gadījumā būtu jāpiemēro šādi veikuma mērķrādītāji (log₁₀ samazinājums): *Campylobacter* (≥ 5,0), *Rotavirus* (≥ 6,0) un *Cryptosporidium* (≥ 5,0).

(**) Par vispiemērotāko vīrusindikatoru ir izraudzīts :visi kolifāgi. Tomēr, ja visu kolifāgu analīze nav iespējama, jāanalizē vismaz viens no tiem (F-specifiskie vai somatiskie kolifāgi).

(***) Par vispiemērotāko protozoju indikatoru ir izraudzīts *Clostridium perfringens* sporas. Tomēr, ja *Clostridium perfringens* sporu koncentrācija nav tāda, lai būtu iespējams validēt vajadzīgo log₁₀ samazinājumu, kā alternatīvu var izmantot sporveidotājas sulfātreducējošās baktērijas.

Monitoringā izmantojamās analīzes metodes tiek validētas un dokumentētas saskaņā ar EN ISO/IEC-17025 vai citiem valstu vai starptautiskiem standartiem, ar kuriem nodrošina līdzvērtīgu kvalitāti.

II PIELIKUMS

a) Galvenie riska pārvaldības elementi

Riska pārvaldība ietver risku proaktīvu identificēšanu un pārvaldību, lai nodrošinātu, ka pārgūtais ūdens tiek izmantots un pārvaldīts droši un ka nepastāv risks cilvēku un dzīvnieku veselībai un videi. Šajā nolūkā Ūdens atkalizmantošanas riska pārvaldības plāns tiek izstrādāts, pamatojoties uz šādām darbībām:

1. Aprakstīt visu ūdens atkalizmantošanas sistēmu, no notekūdeņu ieplūšanas komunālo notekūdeņu attīrīšanas iekārtā līdz izmantošanas punktam, tostarp norādīt notekūdeņu avotus, attīrīšanas posmus un tehnoloģijas pārgūšanas iekārtā, piegādes, sadales un uzkrāšanas infrastruktūru, paredzēto izmantojumu, izmantošanas vietu un laikposmu (piemēram, pagaidu vai *ad hoc* izmantojums), apūdeņošanas metodes, kultūraugu veidu, citus ūdens avotus, ja ir paredzēta kombinācija, un piegādājamās pārgūtā ūdens tilpumus.
2. Identificēt puses, kas ir iesaistītas ūdens atkalizmantošanas sistēmā un identificēt to pienākumus. Visu iesaistīto pušu loma un pienākumi ir skaidri jāprecizē un jāpiešķir.
3. Identificēt potenciālos apdraudējumus, jo īpaši piesārņotāju un patogēnu klātbūtni, un bīstamu notikumu (attīrīšanas atteices, nejaušas noplūdes vai kontaminācija aprakstītajā ūdens atkalizmantošanas sistēmā) potenciālu.
4. Identificēt vides un iedzīvotāju grupas, kuras ir apdraudētas, un iedarbības ceļus saistībā ar identificētajiem iespējamajiem apdraudējumiem, ņemot vērā gan specifiskus vides faktorus (piemēram, vietējā hidroģeoloģija, topoloģija, augsnes tips un ekoloģija), gan ar kultūraugu veidu un lauksaimniecisko praksi, un apūdeņošanas praksi saistītos faktorus. Ir arī jāapsver un ar zinātniskiem pierādījumiem jāatbalsta ūdens pārguves operāciju iespējamās neatgriezeniskās vai ilgtermiņa negatīvās sekas uz vidi un veselību.

5. Veikt vides risku novērtējumu un novērtēt riskus cilvēku un dzīvnieku veselībai, ņemot vērā identificēto potenciālo apdraudējumu raksturu, paredzēto izmantojumu ilgumu, identificētās vides un iedzīvotāju grupas, ko apdraud eksponētība minētajiem apdraudējumiem, un apdraudējumu iespējamās ietekmes smagumu, ievērojot piesardzības principu, kā arī visus attiecīgos Savienības un valstu tiesību aktus, norāžu dokumentus un minimālās prasības, kas saistītas ar pārtikas un barības nekaitīgumu un darba ņēmēju drošību. Riska novērtējumu varētu pamatot uz pieejamo zinātnisko pētījumu un datu izskatīšanu.

Riska novērtējums sastāv no šādiem elementiem:

- a) vides risku novērtējums, tostarp visi šie elementi:
 - i) apdraudējumu rakstura konstatācija, tostarp attiecīgā gadījumā prognozētais bezietekmes līmenis;
 - ii) eksponētības potenciālā diapazona novērtējums;
 - iii) riska raksturojums.

- b) cilvēku un dzīvnieku veselību apdraudošo risku novērtējums, tostarp visi šie elementi:
 - i) apdraudējumu rakstura konstatācija, tostarp attiecīgā gadījumā devas–atbildes reakcijas sakarība;
 - ii) devas vai eksponētības potenciālā diapazona novērtējums;
 - iii) riska raksturojums.

Riska novērtējumu var veikt, izmantojot kvalitatīvu vai puskvantitatīvu riska novērtējumu. Kvantitatīvu riska novērtējumu izmantos gadījumos, kad būs pietiekami daudz datu, vai projektos, kuros ir iespējams augsts risks videi vai sabiedrības veselībai.

Riska novērtējumā ņem vērā vismaz šādas prasības un pienākumus:

- a) prasība samazināt un novērst ūdens piesārņojumu ar nitrātiem saskaņā ar Padomes Direktīvu 91/676/EEK ²⁹;
- b) pienākums nodrošināt, ka aizsargājamās dzeramā ūdens iegūšanas teritorijas atbilst Padomes Direktīvas 98/83/EK ³⁰ prasībām;
- c) prasība izpildīt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/60/EK ³¹ nospraustos vides aizsardzības mērķus;
- d) prasība novērst pazemes ūdeņu piesārņojumu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/118/EK ³²;
- e) prasība izpildīt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2008/105/EK ³³ nospraustos vides kvalitātes standartus prioritārajām vielām un dažiem citiem piesārņotājiem;
- f) prasība izpildīt vides kvalitātes standartus, kas attiecībā uz nacionālā līmenī nozīmīgiem piesārņotājiem (t. i., upju baseiniem specifiskiem piesārņotājiem) noteikti Direktīvā 2000/60/EK;

²⁹ Padomes Direktīva 91/676/EEK (1991. gada 12. decembris) attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti (OV L 375, 31.12.1991., 1.–8. lpp.).

³⁰ Padomes Direktīva 98/83/EK (1998. gada 3. novembris) par dzeramā ūdens kvalitāti (OV L 330, 5.12.1998., 32. lpp.).

³¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/60/EK (2000. gada 23. oktobris), ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā (OV L 327, 22.12.2000., 1. lpp.).

³² Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/118/EK (2006. gada 12. decembris) par gruntsūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu un pasliktināšanos (OV L 372, 27.12.2006., 19. lpp.).

³³ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/105/EK (2008. gada 16. decembris) par vides kvalitātes standartiem ūdens resursu politikas jomā, un ar ko groza un sekojoši atceļ Padomes Direktīvas 82/176/EEK, 83/513/EEK, 84/156/EEK, 84/491/EEK, 86/280/EEK, un ar ko groza Direktīvu 2000/60/EK (OV L 348, 24.12.2008., 84. lpp.).

- g) prasība izpildīt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/7/EK ³⁴ noteiktos peldvietu ūdens kvalitātes standartus;
- h) prasības par vides, īpaši augsnes, aizsardzību gadījumos, kad lauksaimniecībā tiek izmantotas notekūdeņu dūņas, saskaņā ar Padomes Direktīvu 86/278/EEK ³⁵;
- i) pārtikas produktu higiēnas prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 852/2004 ^{36 34}, un norādes, kas sniegtas Komisijas paziņojumā par vadlīnijām par mikrobioloģisko risku novēršanu svaigu augļu un dārzeņu primārajā ražošanā, ievērojot labu higiēnu;
- j) barības higiēnas prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 183/2005 ³⁷;
- k) prasība izpildīt attiecīgos mikrobioloģiskos kritērijus, kas noteikti Komisijas Regulā (EK) Nr. 2073/2005 ³⁸;
- l) prasības attiecībā uz konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos, kas noteiktas Komisijas Regulā (EK) Nr. 1881/2006 ³⁹;

³⁴ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/7/EK (2006. gada 15. februāris) par peldvietu ūdens kvalitātes pārvaldību un Direktīvas 76/160/EEK atcelšanu (OV L 64, 4.3.2006., 37. lpp.).

³⁵ Padomes Direktīva 86/278/EEK (1986. gada 12. jūnijs) par vides, jo īpaši augsnes, aizsardzību, lauksaimniecībā izmantojot notekūdeņu dūņas (OV L 181, 4.7.1986., 6. lpp.).

³⁶ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 852/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par pārtikas produktu higiēnu (OV L 139, 30.4.2004., 1. lpp.).

³⁷ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 183/2005 (2005. gada 12. janvāris), ar ko paredz barības higiēnas prasības (OV L 35, 8.2.2005., 1. lpp.).

³⁸ Komisijas Regula (EK) Nr. 2073/2005 (2005. gada 15. novembris) par pārtikas produktu mikrobioloģiskajiem kritērijiem (OV L 338, 22.12.2005., 1. lpp.).

³⁹ Komisijas Regula (EK) Nr. 1881/2006 (2006. gada 19. decembris), ar ko nosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos (OV L 364, 20.12.2006., 5. lpp.).

- m) prasības attiecībā uz maksimāli pieļaujamiem pesticīdu atlieku līmeņiem pārtikā un barībā, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 396/2005 ⁴⁰;
 - n) dzīvnieku veselības prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1069/2009 ⁴¹ un Komisijas Regulā (ES) Nr. 142/2011 ⁴².
- b) Nosacījumi attiecībā uz papildu prasībām
6. Apsvērt ūdens kvalitātes un monitoringa prasības, kas papildina I pielikumā noteiktās prasības un/vai ir stingrākas par tām, ja tas ir vajadzīgi un lietderīgi, lai nodrošinātu vides, cilvēku un dzīvnieku veselības pienācīgu aizsardzību, jo īpaši, ja ir skaidri zinātniski pierādījumi, ka riski nāk no pārgūtā ūdens, nevis no citiem avotiem.
- Atkarībā no 5. punktā minētā riska novērtējuma iznākuma šādas papildu prasības var jo īpaši attiekties uz:
- a) smagajiem metāliem;
 - b) pesticīdiem;

⁴⁰ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 396/2005 (2005. gada 23. februāris), ar ko paredz maksimāli pieļaujamus pesticīdu atlieku līmeņus augu un dzīvnieku izcelsmes pārtikā un barībā un ar ko groza Padomes Direktīvu 91/414/EEK (OV L 70, 16.3.2005., 1. lpp.).

⁴¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1069/2009 (2009. gada 21. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1774/2002 (Dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu regula) (OV L 300, 14.11.2009., 1. lpp.).

⁴² Komisijas Regula (ES) Nr. 142/2011 (2011. gada 25. februāris), ar kuru īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un īsteno Padomes Direktīvu 97/78/EK attiecībā uz dažiem paraugiem un precēm, kam uz robežas neveic veterinārās pārbaudes atbilstīgi minētajai direktīvai (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 54, 26.2.2011., 1. lpp.).

- c) dezinfekcijas blakusproduktiem;
- d) zālēm;
- e) citām vielām, par kurām rodas jaunas bažas, tostarp mikropiesārņotājiem un mikroplastmasu;
- f) rezistenci pret antimikrobiāliem līdzekļiem.

c) Preventīvi pasākumi

7. Identificēt preventīvos pasākumus, kas jau ir ieviesti vai būtu īstenojami risku ierobežošanai, lai visus identificētos riskus varētu pienācīgi pārvaldīt. Īpaša uzmanība būtu jāpievērš ūdenstilpēm, ko izmanto dzeramā ūdens ieguvei, un attiecīgām aizsargjoslām.

Šādi preventīvie pasākumi var būt:

- a) piekļuves kontrole;
- b) papildu dezinfekcija vai piesārņotāju aizvākšanas pasākumi;
- c) specifiska apūdeņošanas tehnoloģija, kas mazina aerosolu veidošanās risku (piem., pilienveida apūdeņošana);
- d) īpašas prasības attiecībā uz apūdeņošanu ar smidzinātāju (piemēram, maksimālais vēja ātrums, attālums starp smidzinātājiem un jutīgajām zonām);
- e) īpašas prasības attiecībā uz lauksaimniecības laukiem (piemēram, nogāzes slīpums, ūdens piesātinājums uz lauka, karsta tipa platības);
- f) atbalsts patogēnu iznīkšanai pirms ražas novākšanas;

- g) minimālā drošības attāluma noteikšana (piemēram, no virszemes ūdeņiem, ietverot avotus lauksaimniecības dzīvniekiem, vai tādām darbībām kā akvakultūra, zivju audzēšana, čaulgliemju akvakultūra, peldēšana un citas ūdens aktivitātes);
- h) zīmes apūdeņošanas vietās, kurās norādīts, ka tiek izmantots pārgūts ūdens un ka tas nav piemērots dzeršanai.

1. tabulā ir norādīti potenciāli relevantie specifiskie preventīvie pasākumi.

1. tabula: Specifiskie preventīvie pasākumi

Pārgūtā ūdens kvalitātes klase	Specifiskie preventīvie pasākumi
A	- Cūkas nedrīkst nonākt saskarē ar lopbarību, kas audzēta, apūdeņojot ar pārgūtu ūdeni, izņemot gadījumus, kad ir pietiekami dati, kas liecina, ka konkrētajā gadījumā riskus iespējams pārvaldīt.
B	- Aizliegts ievākt laistīšanā saslavinātu vai zemē nokritušu ražu. - Piena govis laktācijas periodā nelaiž ganībās, kamēr ganības nav nožuvušas. - Pirms iepakošanas barība ir jāizzāvē vai jāieskābē. - Cūkas nedrīkst nonākt saskarē ar lopbarību, kas audzēta, apūdeņojot ar pārgūtu ūdeni, izņemot gadījumus, kad ir pietiekami dati, kas liecina, ka konkrētajā gadījumā riskus iespējams pārvaldīt.
C	- Aizliegts ievākt laistīšanā saslavinātu vai zemē nokritušu ražu. - Ganību dzīvniekus nelaiž ganībās piecas dienas pēc pēdējās apūdeņošanas. - Pirms iepakošanas barība ir jāizzāvē vai jāieskābē. - Cūkas nedrīkst nonākt saskarē ar lopbarību, kas audzēta, apūdeņojot ar pārgūtu ūdeni, izņemot gadījumus, kad ir pietiekami dati, kas liecina, ka konkrētajā gadījumā riskus iespējams pārvaldīt.
D	- Aizliegts ievākt laistīšanā saslavinātu vai zemē nokritušu ražu.

8. Pienācīgas kvalitātes kontroles sistēmas un procedūras, tostarp pārgūtā ūdens monitorings attiecībā uz relevantajiem parametriem, un pienācīgas iekārtu apkopes programmas.

Pārgūšanas iekārtas operatoram ieteicams izveidot un uzturēt kvalitātes vadības sistēmu, kas sertificēta atbilstoši ISO 9001 vai līdzvērtīgam standartam.

9. Vides monitoringa sistēmas, kuru mērķis ir nodrošināt, ka tiek saņemta monitoringā gūtā informācija un ka visi procesi un procedūras tiek pienācīgi validēti un dokumentēti.

10. Pienācīga sistēma, ar ko pārvaldīt incidentus un ārkārtas situācijas, tostarp kārtība, kā visas attiecīgās puses pienācīgi informēt par šādu notikumu, un plāna reaģēšanai uz ārkārtas situācijām regulāra atjaunināšana.

Dalībvalstis pašreizējās starptautiskās norādes vai standartus, piemēram, ISO 20426:2018 pamatnostādnes veselības riska novērtēšanai un pārvaldībai attiecībā uz nedzēramā ūdens atkalizmantošanu, ISO 16075:2015 pamatnostādnes attīrītu notekūdeņu izmantošanai apūdeņošanas projektos vai citus līdzvērtīgus standartus, kas pieņemti starptautiskā līmenī, vai PVO pamatnostādnes ⁴³ varētu izmantot kā instrumentus sistemātiskai apdraudējumu identificēšanai, risku izvērtēšanai un pārvaldībai, pamatojoties uz visai ķēdei (no komunālo notekūdeņu attīrīšanas atkalizmantošanai līdz sadalei un izmantošanai lauksaimnieciskajai apūdeņošanai un seku kontrolei) piemērotu prioritātes pieeju un konkrētajai vietai raksturīgu riska novērtējumu.

11. Nodrošināt, ka starp dažādajiem ķēdes dalībniekiem ir izveidoti koordinācijas mehānismi, lai garantētu pārgūta ūdens drošu sagatavošanu un izmantošanu.

⁴³ https://www.who.int/water_sanitation_health/publications/gsuweg2/en/;
https://www.who.int/water_sanitation_health/publications/ssp-manual/en/.